

hvortil der ofte af mine Forgængere paa denne Plads har været henvisst. Jeg kan virkelig ikke Andet end tro, at de Herrer, og navnlig ogsaa den ærede Forslagsstiller, naar han vil skænke disse Resultater nogen længere Overveelse — jeg ventet naturligvis ikke, at han vil komme til et saadant Resultat strax — i det Mindste maa komme til at anerkjende Vægten af de Grunde, hvorpaa Regjeringen støtter sig, naar den ikke tror at kunne gaa ind paa en saadan Forandring af de Forhold, hvorunder Embedsmændene i det Hele taget ere stillede; thi det er klart, at man, naar man vil bedømme Embedsverkets økonomiske Tilkaar, ikke blot maa tage Hensyn til selve den Løn, Embedsmændene faae, med Hensyn til hvilken der i Overigt er foretaget meget betydelige Forandringer i de nogle og tyve Aar, der ere hengaaede siden Grundloven blev indført, men man maa ogsaa tage Hensyn til den Maade, hvorpaa deres Efterløn er ordnet; man maa tage disse tvende Forhold i Forbindelse med hinanden, og ikke gjøre vilkaarlig Afvikelse. Svad der nu flere Gange har været fremhævet i Anledning af denne Sag, er dette, at medens de gjældende Pensionslove i Formen staa usforandrede, er alligevel Virkningen af disse Pensionslove i Navnes Løb bleven en helt anden, saaledes at den Byrde, der fremkommer deraf under normale, regelmæssige Forhold, i Trentiden maa blive meget mindre, end den tidligere maatte være; jeg siger udtrykkelig: Under normale Forhold; thi det er jo klart, at hvis der paa een Gang fremkommer en stor Række Afstedigelser, som for Exempel i sin Tid ved Hæren, blive selvfølgelig alle de regelmæssige Beregninger gjorte til Stamme. De Herrer ville vistnok vide, hvad jeg siger til, naar jeg taler om, at de Forhold, hvorunder Pensionslovene bleve givne, væsentlig have forandret sig. Pensionslovene komme jo til Anvendelse paa det til enhver Tid givne Antal Pensionsberettigede, og det er altsaa en Selvefølge, at naar Antallet af de pensionsberettigede Embedsmænd formindstes, maa nødvendigtvis Pensionsbyrden blive mindre. Nu er det jo Noget, som vil være vitterligt for Alle, at Antallet af de Embeder, der medføre Pensionsberettigelse, i en væsentlig Grad er blevet formindstet igjennem en Række af Love, der omfatte saa godt som alle Administrationsgrene; men dog skulde det interessere mig at vide, om de Herrer virkelig have gjort sig Rede for, i hvilken Grad Antallet af Embedsmænd, der tidligere vare pensionsberettigede, er blevet indskrænket. Naaget jeg her gennemlevet disse Løber siden 1849, om ikke altid i Rigsdagen, saa dog under saadanne Forhold, at jeg har fulgt med i hele den Omvæltelse af Administrationen, der har fundet Sted, maa jeg tilføje, at det har overrasket mig ved den Opgjørelse, jeg har modtaget, at se det samlede Tal, hvortil denne Indskrænkning naaer op. Jeg var ikke ganske forberedt paa, at denne Sag allerede

skulde blive taget for i Dag; men jeg vilde ikke gjøre nogen Indsigelse, da den høitæredede Formand ønskede det. Der er nogle enkelte Punkter, hvorpaa jeg kunde have ønsket at faae Leilighed til at granske Oplysningerne lidt nærmere; men Sagen var dog i alt væsentligt forberedt saaledes, at det egentlige Hovedresultat kunde gives. Jeg vil da strax sige de Herrer, at Indskrænkningen er saa stor, at den ikke blot gaar op til det berømte Tal 1003, men endog naaer op derover til 1170. Jeg tillader mig at tro, at der er meget saa af de ærede Medlemmer, som, naar de skulde have gættet, vilde have gættet paa saa høit et Tal. Jeg skal opløse dette nærmere, uden at vove at trætte de ærede Medlemmer ved at gennemgaa samtlige enkelte Details i saa Henseende. Jeg skal fremhæve, at det med en enkelt Undtagelse er en Sammenstilling imellem Forholdet, saaledes som det var i 1850, og saaledes som det var i 1872. — Den Mand, der har opgjort Beregningen, har bemærket, at der vel maaste paa enkelte Punkter kunde være nogle Feil, hvilket jo ogsaa vilde være meget naturligt, naar man ser hen til den korte Tid, der har været givet ham til et saa vanskeligt Arbejde, men han holder sig forvisset om, at de Feil, der ved nærmere Granskning maatte kunne findes, ikke i nogen væsentlig Grad vil kunne forandre Resultatet. Ved Maaden, hvorpaa Opgjørelsen i det Enkelte er gjort, tør jeg ikke her dvale. Jeg skal nu først tage Embedsmændene i selve de civile Ministerier. Der stiller Forholdet sig — jeg nævner først Tallet for 1850 og derefter Tallet for 1872 — saaledes, at Tallet for Udenrigsministeriets Bedkommende i 1850 var 12 og nu er 5; for Justitsministeriets Bedkommende i 1850 20 og nu 9; for Indenrigsministeriets Bedkommende for 33 og nu 12; for Kirke- og Undervisningsministeriets Bedkommende for 13, nu 6; særlig for Arkivvæsenets Bedkommende for 8, nu 3, og endelig for Finansministeriets Bedkommende for 131, nu 82. Det samlede Beløb for samtlige Ministerier var altsaa i 1850 217, medens det i 1872 var 117. Skal jeg nu i umiddelbar Forbindelse hermed nævne de militære Ministerier, stiller Forholdet sig saaledes, at Tallet for Krigsministeriets Bedkommende i 1856 var 49, medens det nu er 14, og for Marineministeriets Bedkommende var det i 1856 29, medens det nu er 11. For begge Ministeriers Bedkommende var Tallet altsaa for 78, medens det nu er 25. Dette med Hensyn til selve Ministerierne. Gaar jeg derefter over til Embederne udenfor Ministerierne, hvor jeg vel ikke skal nævne alle Tallene, men dog alle de mere fremtrædende — stiller Forholdet sig saaledes, at hvad Embeder under Udenrigsministeriet angaar, var Tallet i 1850 17 og er nu 13. Under Justitsministeriet har der ved de kollegiale Retter fundet en Nedgang Sted fra 101 til 76; i Tallet